

[Thisted Knudsen.]

embedsmænd. Jeg er ikke så bange for de underordnede, jeg er næsten mere bange for de overordnede. Dernæst må man sondre imellem de opgaver, som den pågældende påtager sig. Her drejede det sig om en banks repræsentantskab. Enhver, der kender den mindste smule til, hvilke opgaver en banks repræsentantskab egentlig har, må på forhånd sige, at det er fuldkommen ligegyldigt, om en politiembedsmand sidder der, eller han ikke sidder der. Jeg ved ikke, om man i justitsministeriet er bekendt med, hvad en banks repræsentantskab egentlig foretager sig; man skulle næsten tro, at man ikke var det. Det træder normalt sammen 4 gange om året — hæderlige, fornuftige mennesker, udpeget som det bedste udsnit inden for denne banks område. De vælger bestyrelsen, de har intet ansvar for regnskabet, de har intet med bankens kasse at gøre o. s. v. Det er en repræsentation, som man ønsker for at have så nær en kontakt mellem befolkningen i bankens område og selve banken som muligt.

Da sagen kom til politimesteren i Skelskør, der kendte de lokale forhold, kunne han ikke fraråde den pågældendes indtræden, og jeg har den opfattelse, at statsadvokaten for Sjælland indtog nogenlunde samme standpunkt. Men da sagen kom for justitsministeriet, havde man nogle kolde, hårde teorier og linjer, så virkede linealen, og så var der intet mere at stille op.

Jeg synes, det er forkert, og derfor har jeg stillet mit spørgsmål til den højtærede justitsminister. Det er at gå for vidt, det er at skyde spurve med kanoner, og hvad mere der kan siges.

Jeg regner den højtærede justitsminister for at være særdeles ferm. Derfor stiller jeg dette spørgsmål, og jeg vil gerne føje til, at jeg synes, den højtærede justitsminister som den elskværdige og imødekommende mand, han er, burde optage en forhandling med de nævnte grupper, for at vi kan få trukket linjerne op for fremtidig praksis på dette område.

Jeg ønsker at betragte en politibetjent og en kriminaloverbetjent som ligestillede med mig i en sådan virksomhed. Vi skal betragte hinanden som hæderlige mennesker, ikke som forbrydere. Jeg er meget

ked af det, når politistaten en gang imellem stikker hestehoven frem. Derfor er mit spørgsmål begrundet i dette ønske: skal vi ikke ordne denne sag på en praktisk og fornuftig måde?

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Må jeg have lov til stiltfærdigt at fremføre de kolde hårde linjer. Som det ærede medlem ved, findes reglen om tjenestemænds adgang til bibeskæftigelse uden for statstjenesten i § 44 i lov nr. 154 af 7. juni 1958 om lønninger og pensioner m. v. til statens tjenestemænd. Det hedder i denne paragraf, stk. 1:

„En tjenestemand kan kun have beskæftigelse uden for statstjenesten, for så vidt og i det omfang det er foreneligt med den samvittighedsfulde udførelse af hans pligter som tjenestemand og med den for stillingen nødvendige agtelse og tillid.“

Ifølge stk. 2 skal tjenestemanden skriftligt gøre anmeldelse, inden han kan påtage sig visse nærmere angivne beskæftigelser og hverv, herunder medlemskab af en bestyrelse eller et repræsentantskab for et selskab af erhvervsmæssig karakter.

I paragraffens stk. 3 står der:

„For så vidt den myndighed, til hvem anmeldelsen er indgået, skønner, at det vil stride mod de i denne paragrafs 1. stykke nævnte hensyn, at tjenestemanden overtager den anmeldte beskæftigelse, meddeles det ham inden 4 uger efter, at anmeldelse er indgået, at det er ham forbudt at overtage posten.“

Det er med hjemmel i denne bestemmelse, at det blev forbudt kriminaloverbetjenten at indtræde som medlem af repræsentantskabet for A/S Korsør Håndværker-, Handels- og Landbobank. Jeg må tilbagevise, at der, hvad det ærede medlem tilsyneladende synes at antage, skulle foreligge særlige grunde for denne afgørelse. Det gør der absolut ikke. Afgørelsen stemmer med en årelang praksis i justitsministeriet, hvorefter det ikke tillades polititjenestemænd, det være sig i over- eller underordnede stillinger, at indtræde i en banks bestyrelse eller repræsentantskab.

Det er en streng praksis — den finder i øvrigt også anvendelse over for dommere og dommerfuldmægtige — men den har